

καὶ τὴν καλαιοθησίαν του εἰς τὸ ἐξῆς ὑπέροχον τετραστίχον πρὸς τὴν «λαγαρή» Σελήνην:

ᾠ πρῶα Σελήνη, τὴ στοργὴν τὴν ἄπαθι ποῦ
[ὁμοιάσεις

κ' ἐνφ' φωτῶς δὲν καὶς

Κάθε μ' ὥραῖα φαντάσματα τὴ Πλάση ποῦ σκεπάζεις
Πῶς μοῦ γλυκαίνεις τὴ ψυχὴ, πῶς τὴ γαλήνῃ ἐμ-
[πνές ..

Ὁ ἴδιος γράφει ἄλλοῦ ὅτι τὸ ἀγέρι κρούει
στὴ λεύκα τὸ ντέφι.

Ἐγὼς ἄλλος ποιητὴς, ὁ κ. Λαΐδης παραδίδε-
ται εἰς ἔκστασιν καὶ τραγουδεῖ:

Ἔτσι στὸ πῦνο σου ἄμαθι σφργιάνιζες τὰ χέρια.

καὶ τελειώνει τὸ μακρόν του ποίημα, μὲ τὸν
διεθνῆ στίχον:

Mè τὸ τραγοῦδι σου ποῦ λέει: Quand nous etions
[petits.

Τὸ quand γράφεται ἐπὶ τὸ μεγάλο προπεστέ-
ρον μὲ τελικὸν s.

Ὁ δὲ πρωτοστάτης Ἀγγελοσ Σικελιανὸς εἰς
ἓνα θεῖο ταξεῖδι μᾶς ἐξαγγέλλει ὅτι:

Τὸ πλῆτο ἐπέτα ὁμπρὸς
κι' ὁ νοῦς μου ἦταν... γὰ μ' πρὸς!

Αὐτὰς τὰς ἀνοησίας φθέγγονται οἱ νέοι. Ἄλ-
λοι νέοι τὴν ἡλικίαν, ἄλλοι νέοι τὴν ἐμφάνι-
σιν. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ πῶς νὰ λησμονήσῃ τις
τὸν Ἐξαρχόπουλον, τὸν Μελαχρινόν, τὸν Μυ-
ριανθούσην, τὸν Κλεάνθη; Ἐκεῖνοι τοῦλάχισ-
τον δὲν ἐπηγγέλλοντο τοὺς μεγαλοφυεῖς.

Ἐπρεπε νὰ διέθετε πολὺν χρόνον ἡ «Πινα-
κοθήκη» διὰ νὰ σᾶς παραθέσω ἀπειρίαν κω-
μικῶν νεολογισμῶν. Ἀλλὰ τότε θὰ μετεβάλ-
λετο ἀπὸ φιλολογικὸν περιοδικὸν εἰς σατυρι-
κὸν φύλλον.

Ἄλλ' οἱ «νέοι», οἱ ξενотρόποι καὶ παραδο-
ξολόγοι, δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὴν νοσηρότητα τῆς
φαντασίας. Ἐπιζητοῦν καὶ δάφνας κριτικῆς.
Καὶ ἐπιτίθενται ἀγρίως κατὰ τῶν παλαιοτέ-
ρων. Ἐκλέγουσιν τὰς κορυφὰς, δὲν φεῖδονται δὲ
οὔτε τῆς γλωσσικῆς ὁμοιογενείας. Ἰδοὺ εἰς
νέος ποιητὴς καὶ νέος κριτικὸς, ὁ κ. Κλέων
Παράσχος τί φθέγγεται εἰς ἓν τεῦχος τῶν
«Νέων». Ὁ Βαλαωρίτης εἶνε «κοινοτάτος στι-
χοπλόκος, Τόφαλος». Τὰ διηγήματα τοῦ κ.
Καρκαβίτσα εἶνε γλωσσικαὶ ἀσκήσεις, «Ὀμίλει
περιφρονητικώτατα διὰ τὸν Οὐγκώ, ὃν ἀπο-
καλεῖ ἀξιοθρήνητον. Ἄλλ' ἐκεῖ ὅς τὸν ὅποιον
κρυολεκτικῶς ξετινάζει εἶνε ὁ κ. Παλαμάς. Τοῦ
ἀρνέϊται κάθε ποιητικὴν ἀξίαν. Οἱ στίχοι του
εἶνε «ρητορεῖες ποῦ κουράζουσιν», ἡ ποιητικὴ
του μέθοδος θεματογραφικὴ. Δὲν εἶνε οὔτε
μουσικὸς, οὔτε πλαστικὸς ποιητὴς. Τὰ «Πα-
ράκαιρι» ἄμορφα, χαώδη. Λέξεις, λέξεις. Τὸ
λεκτικὸν τῶν τραγυτάτων. Στίχοι πεζότατοι.
Εἰς τοὺς νεωτέρους πρόπει νὰ χρησιμεύουν ὡς
«ὁδοδείγμα πρὸς ἀποφυγὴν». Καὶ ἐν τέλει
συμβουλεύει τοὺς νέους ποιητὰς καὶ τὸν ἐαν-
τόν του. «Ἄς μάθουμε νὰ ὑποβάλουμε, νὰ
μισολέμε. Τὸ μυστήριο καὶ τὸ σκιόφως ἄς
... λούζομεν τὰ ποιήματά μας. Ἄς μὴν τε-
λειώνομεν».

Ὁ κριτικὸς δὲν λέγεται Γελασίνος, ἀλλὰ
Κλέων, φέρει δὲ ἀτυχῶς τὸ ἐπώνυμον τοῦ
πλέον ρητορικοῦ Ἑλληνος ποιητοῦ, ὃν ἐν τού-
τοις δὲν θίγει, συνωνυμίας ἴσως ἐνεκεν. Ὅσον
διὰ τὴ συμβουλὰς του ἦσαν περιτταί. Οἱ συνά-
δελφοὶ του «νέοι» λούζονται ἀπ' τὸ ... σκιό-
φως καὶ δὲν τελειώνουν, ἀλλὰ μᾶς τελειώνουν
μὲ τὰς ἀερολογία: τῶν τὰς ἀκαθορίστους καὶ
ἀκαθαρίστους.

Ω.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΟΥΙΛΣΩΝΟΣ

Δὲν εἶνε μόνον οἱ 14 ὅροι τοῦ Οὐίλσωνος
ποῦ ἀπησχόλησαν τὸν πολιτικὸν κόσμον. Πολυ-
τιμώτερον εἶνε τὰ δὲ α' ἀξιώματα τοῦ Προέ-
δρου τῆς Ἀμερικῆς, ἅτινα τὸν ἀναδεικνύουν
μέγαν ἀλτρουίστην καὶ βαθὺν ἐρευνητὴν τῶν
ἀνθρωπίνων ἰδανικῶν.

Ἰδοὺ ὁ δεκάλογός του, ὁ ἐξασφαλίζων τὴν
εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου:

1) Ἐκεῖνος ὅστις ἐπιδιώκει νὰ ζήσῃ δι' ἑν
ἰδανικόν, ἀναλαμβάνει ἔργον δύσκολον, ἀλλὰ
σωτήριο καὶ ζωγρόν.

2) Ὁ ἄνθρωπος ὅπως ἀποκτήσῃ τὸ γινῶθι
σαῦτόν πρόπει νὰ παύσῃ νὰ ἀσχολῆται ἀποκλει-
στικῶς μὲ τὰ ἴδια συμφέροντα, εἶνε ἀνάγκη νὰ
ἐρευνᾷ τὸν κόσμον καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν
γνώρίσῃ ἐν τῇ πραγματικότητί του ὅπως δια-

κρίνῃ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχει, καὶ τὸν
ρόλον τὸν ὅποιον ἔχει καθήκον νὰ παίξῃ.

Παρὰ τὰ δεινοπαθήματα καὶ τὰ δάκρυα δὲν
θά χάσῃ τὸ θάρρος του ἐφόσον ἔχει τοὺς οφθαλ-
μοὺς ἀτενεῖς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

3ον) Ἡ στιγμή καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ
συνείδησιν ἐαυτοῦ, παραλάσσει κατὰ τὰ διάφορα
ἄτομα. Ὑπάρχουν τινὲς οἵτινες οὔτε κἂν συμ-
πληροῦν τὴν ἐξέλιξιν ταύτην ἐπιφυλασσομένην
εἰς τοὺς προνομιούχους, καὶ ἄλλοι οἵτινες ἀπο-
κτιῶντες αὐτὴν διὰ τῶν δεινοπαθημάτων καθί-
στανται ὑπεράνθρωποι.

4ον) Εἰς ἄνθρωπος ἀξίζει τύσον, ὅσον τὸ
μέρος τὸ ὅποιον ἐκπροσωπεῖ μεταξὺ τῶν ὁ-
μοίων του.

5ον) «Εὖρον» ὡς ὁ Ἀρχιμήδης, ἐκεῖνοι οἵτι-
νες ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψουν ὅ,τι καλὸν

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας των, κατορθοῦντες οὕτω νὰ φθάσουν εἰς τὸ ὑπέρτατον σημεῖον τῆς ἀναπτύξεως.

6) Ἀνθρώπος ὅστις δὲν ζῇ παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, δὲν ἤρχισεν ἀκόμη νὰ ζῇ.

7) Ἐκαστον ἄτομον κατέχει δύο εἶδη ἱκανότητος. Μίαν ἱκανότητα ἀπύλτον καὶ μίαν σχετικὴν. Ἀπύλτον, ἐφόσον τῷ ἐπεδ ἠμίλευσε ἡ φύσις χαρίσματα καὶ εἰδιζὴν ἱκανότητα. Σχετικὴν, ἐφόσον ἐκπροσωπεῖ μέρος τῆς παγκοσμίου Κοινότητος τῶν ἀνθρώπων, κοινότητος μετὰ τῆς ὁποίας δεόν νὰ διατελῇ εἰς ἀμεσονσχέσιν.

8) Ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει πᾶς ἄνθρωπος εἶνε ἡ ἱκανοποίησις, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἀπογοητευθῇ ἐφόσον ἀρεσκεται εἰς τὸν θανμασμὸν τοῦ «ἐγώ» του, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὡς τὸν μοναδικὸν σκοπὸν τῶν προσπαθειῶν του.

9) Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπληθυνέρωσε τὸν κόσμον, οὐχὶ ὡς σύστημα ἠθικὸν ἢ φιλοσοφία ἀλτροῦστικὴ, ἀλλὰ διότι ἐξῆρε τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης, τῆς ἀπῆλλυγμένης ἐγωΐσμου.

Ὁ Χριστὸς ἦλθεν οὐχὶ ὅπως σώσῃ ἑαυτὸν ἀλλ' ὅπως σώσῃ τὸν κόσμον.

10) Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς, ἀνεκάλυψεν οὐχὶ μόνον τὸ καλλίτερον σύστημα πρὸς ἐξυτηρέτησιν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ προσέτε τὴν μοναδικὴν μέθοδον ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν του.

Ο ΣΩΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΚΟΝΤΑΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἐφορτάσθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἡ τετάρτη ἐκατονταετηρίς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι. Οἱ Ἱταλοὶ δὲν ἀνέμενον τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ προηγούμενου τοῦ ἐπαιτίου διὰ νὰ προετοιμάσουν τὸν ἐορτασμὸν πρὸς τιμὴν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπῆρξε μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἰσχυρὰς ἐνσαρκώσεις τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφρονίας. Ἀπὸ τοῦ 1910 προσηγορεύσαν τὴν ἑκδοσὶν ἐνὸς Κόρυφου Βιντσιάνουμ εἰς εἰκοσι τόμους ὅπου θὰ συγκεντρωθῇ πᾶν ὅ,τι ἔγραψεν ὁ ντὰ Βίντσι, καὶ ἐπρόκειτο νὰ διοργανώσουν πομπώδεις τελεταί, ὁμοίας πρὸς τὰς γενομένας πρὸς τιμὴν τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου. Ἀλλὰ ἐνεκα τοῦ πολέμου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δοθῶσιν ἐπίσημοι ἐορταί. Ἐθεσαν ἀναμνηστικὴν πλάκα ἐπὶ τῆς οἰκίας ὅπου κατοίκησεν ὁ ντὰ Βίντσι καὶ ὅπου συνεργάσθη μετὰ τοῦ διδασκάλου του Βερρόκιο.

Πρόκειται νὰ γείνουν ἀνυσκαφαὶ ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Φλωρεντίνου, ὅπου ἐνεταφιάσθη καὶ ὅπου ὑποθέτουν ὅτι θὰ εὗρουν τὰ ὀστά του. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον αὐτὸ παρουσιάζει πολλὰς δυσκολίας ἀναφορικῶς πρὸς

τὰ ὑλικά μέσα καὶ διὰ τοῦτο ἡ συγκλητικὴ αὐτὴ ἐπιτέλεσις μιᾶς ὀφειλ μένης τιμῆς πρὸς τὸν Λεονάρδον ντὰ Βίντσι, ἀνεβλήθη πρὸς τὸ παρόν.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΣΟΦΟΥ

Ὁ Θωμᾶς Ἐδισσον, ὁ μέγας ἐφευρέτης ἐφώτασε πρὸ ἡμερῶν τὴν 72αν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του. Εἰς τοὺς συγχαρέντας αὐτὸν εἶπε: «Ἐὰν δύναιμι νὰ κρίνω ἀπὸ τοὺς προγόνους μου, εἶμαι τώρα μεσήλιξ. Ὁ προπάππος μου ἀπέθανεν 104 ἐτῶν, ὁ πάππος μου 102, ἐνῶ ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν 94 ἐτῶν, ἐλπίζω δὲ νὰ κρατήσω τὴν ἀναλογίαν».

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΩΝ

Ἐσχάτως εἰς τὴν προθήκην τοῦ μουσικοῦ οἴκου Καζάκη ἐξετέθησαν θαυμάσιαι πεταλουδὲς ἐν εἶδει presse papier. Ἡ συλλογὴ πεταλουδῶν εἶνε ἀπὸ τὰς μανιωδεστέρας ἀπασχολήσεις Ἀγγλῶν φρσιολατρῶν. Εἰς συλλέκτης ὁ Τζάιμς Τζόισεκ ἐδαπάνη 40,000 λίρας ἐτησίως διὰ νὰ συλλέγῃ διάφορα εἶδη πεταλουδῶν. Ὑπῆρχον ἐν Ἀγγλίᾳ 12 ἰδιωτικαὶ συλλογαὶ στοιχίσασαι 20,000—50,000 λίρας εἰς τοὺς ἰδιωκτῆτας των. Ἡ τοῦ λόρδου Ρότσιλδ στοιχίζει 100,000 λίρας. Πολύτιμα εἶδη εἶνε μερικαὶ Ἀφρικανικαί, στοιχίζουσαι 12 λίρας ἑκάστη καὶ αἱ φέρουσαι ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς πτέρυγος τὰ χρώματα τοῦ ὄρνετος καὶ ἐπὶ τῆς ἑτέρας τοῦ θήλεως.

ΙΝΔΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Νύχτα ποῦ σχίζεται, δρόμος ποῦ γαλαζώνει, στρατοκόπος ποῦ γλωμιάζει—ἡ ἀστραπή. Φλογέρες ποῦ σπαλίνουν, κορίτσια ποῦ τρέχουν, κρίνοι ποῦ σπάζουν—ἡ καταιγίς.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ἐνὼ πανδρولوγούν μίαν ὑπερήλικον:
— Ἐχει προῖκα ποσότητος διακοσίων χιλιάδων καὶ ἀμεμπτον παρελθόν...
— Ποίας ποσότητος εἶνε αὐτὸ τὸ παρελθόν;

Ὁ λόγος διὰ τὴν ἀπαγωγὴν μιᾶς πολυφύρονος:
Ὁ πατέρα της δὲν ἠθέλε νὰ τοῦ τὴν δώσῃ. Τότε καὶ ἐκεῖνος τὴν ἔκλεψε. Ἐπειτα τοῦ ἔστειλε ἓνα τελεσίγραφον διὰ τὴν προῖκα.

— Καὶ ὁ γέρος ἐπλήρωσε;

— Παραχρῆμα.

